

החצב / דוד שיפמן

הראשון שפורח בין מבשרי החרף הוא החצב. כשקד לאילנות באביב - פן החצב ראש וראשון לפרחי השדה בסתו. יש לו בצל ענקי, מלא מזון, יותר מלבבלי הבצל האחרים. בחדשי אב-אלול, עם התרבות טללי הלילות וערפלי הבקר, יכול להבחין המטייל בתוך השדות האפרים והחשופים בעמודי פרחים גבוהים, המרנינים לב ומבשרים את בוא הסתו, אלו הם החצבים.

פרחי החצב זעירים הם, וצבעם לבן. עלי העטיף ששה הם, ואף האבקנים ששה במספר. הפרחים נהנים רק יום אחד מאור השמש. למחרת יופיעו פרחים חדשים, והקודמים יתחילו לעשות פרות. הפרות הם הקלטים צהבהבים מלאי זרעים שחורים. החצב נפוץ בכל חלקי הארץ: בהר, בשפלה ובצמק.

פריחת החצב מסתיימת בחדשי תשרי. אך עדין לא גמר החצב את מלאכתו. בראשית חשון, עם רדת היורה, יוציא הבצל הענק של החצב קבוצה צפופה של עלים גדולים, רחבים ובשרניים. במשך חדשי החרף יאגרו העלים מזון רב בתוך הבצל-מחסן ועם בוא האביב יצחיבו ויכמשו, והבצל ירדס ויפנס למנוחת הקיץ, עד בוא עתו - בחדשי אב-אלול - להוציא פרחים חדשים.

אם נעקר את בצל החצב בראשית הקיץ, עם כמישת העלים, ונשים אותו במקום שמור בחדר הטבע, נראה כי בעת שיפרח החצב בכל הארץ, יוציא הבצל שבחדר גבעולי פרחים. אותו הוא, כי בעונה זו אין החצב זקוק להוציא את מזונו מן האדמה, כיון שחמרי המזון האגורים בבצל מספיקים לו לכלכל את גבעולי הפרחים בעונת לבש זו.